

Доросла гра (скорочено)

Читають учні (1)

Сергій уперше вийшов надвір без шапки. Сьогодні він зібрався швидко, вискочив за двері й на ходу крикнув: “Мам, я гуляти!”.

Надворі було тепло. Сергійко радісно розсміявся і щодуху кинувся на майданчик — там завжди збиралися його друзі. Так і тепер: Вадик і Олег навпочіпки сиділи за низьким бетонним бортиком і перешіптувалися.

— Не принесе, кажу тобі. Глянь, він труситься, мов заячий хвіст, — сердито говорив Олег. Вадик підняв голову над бортиком. Тут Сергій підійшов до них і голосно запитав:

— Що не принесе?

Від несподіванки хлопці сіли на землю.

— Сашко пішов по м'яч, — тихо пояснив Олег. — Але він його не принесе.

— Чому? — здивувався Сергійко.

Почувся тупіт, і захеканий Сашко з круглими очима плюхнувся на землю поруч із ними.

— Я не можу. Хай Сергій сходить, — сказав він.

— Ну, і схожу, — Сергій звівся на рівні ноги. Хлопці дивилися на нього. У їхніх поглядах був острах і захоплення.

Сергій озирнувся і побачив м'яч: той закотився під лавочку, на якій сидів чоловік.

Чим ближче Сергій підходив, тим повільніше йшов. Із чоловіком було щось не те. Хлопчик бачив його зі спини: коротке волосся, широкі плечі... Що ж не так? Сергій зупинився, пильно розглядаючи дядька.

Читає вчитель (1)

І раптом зрозумів: він сидів на одному кінці лавки, а його ноги виднілися з-під іншого. Що за фокус? Сергій підступив ближче. Цієї ж миті дядько нахилився і лівою рукою видобув з-під лавки м'яч. А тоді повернувся до Сергія і просто простягнув м'яч йому.

Сергій примерз до місця. Права рука чоловіка скидалася на якусь клешню, а половина обличчя мала колір сирого м'яса. Хлопці позаду дружно охнули і чимдуж подалися навтьоки. Він теж хотів, але не зміг зрушити з місця.

Дядько дивився на нього кілька хвилин, а потім кинув м'яч Сергієві, як справдешній баскетболіст.

Сергій упіймав, розвернувся і майже побіг, коли за спиною раптом щось грюкнуло. Він озирнувся: дядькові ноги лежали на землі окремо, а сам чоловік нахилився і намагався підчепити їх понівеченою правою рукою. Він тягнувся щосили, але йому бракувало якихось п'яти сантиметрів.

Сергій зітхнув, поклав м'яч на землю, підійшов і по одній подав чоловікові його ноги.

Той усміхнувся, і хлопчикові аж мороз пройшов поза шкірою: з лівого боку чоловік мав нормальне симпатичне обличчя, а праворуч — червоне і лискуче, як помідорна шкірка.

— Протези натирають, — поскаржився він. — Хотів відпочити.

Читають учні (2)

— Ясно, — сказав Сергій. Він не знав, що говорити.

До публікації Оксани Ганик

“Література як засіб ознайомлення дитини з історичними процесами”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 9

— У футбол граєте? — спитав дядько.

Сергій намагався дивитися тільки на ліву, нормальну половину його обличчя.

— Граємо. З хлопцями.

— Ясно, — зітхнув дядько. — Я у твоєму віці теж грав. Воротарем.

— А в нас немає воротаря, — тихо додав Сергій. Він бачив краєм ока, як хлопці сторожко наближаються до них.

Чоловік опустил голошу, обережно звівся, зробив пару кроків. Він рухався плавно і здавався би цілком звичайним, якби не рука і обличчя.

— А взагалі, як вам ходити — зручно? — випалив раптом хлопчик і відразу ж прикусив язика. Але чоловік не розсердився:

— Краще, ніж не ходити. Мене звати Іван.

— Як мого тата! — вигукнув Сергійко. — Він служить у 26-й бригаді тероборони.

— Треба ж! А я в 24-й служив, — дядько всміхнувся.

Сергій остаточно перестав боятися.

Їх оточили Вадик, Сашко і Олег з м'ячем у руках. Чоловік здавався приязним, і цікавість у хлопців перемогла страх.

— Може, постоїте на воротах? — випалив Сергій. — Тато інколи стояв. Ми будемо бити обережненько.

Хлопці прикинули. Іван засміявся і підморгнув:

— Спробуймо!

Він стояв рівно посередині воріт, і коли м'яча довго не було, хапався руками за штангу і підтягувався або просто висів. Сергієві здавалося, що йому важко грати, і він старався бити рівно по центру воріт, щоб Іванові не доводилося зайве бігати.

Мама прийшла через годину і принесла шапку. Довелося прощатися.

Іван потиснув йому руку, як дорослому, і пообіцяв зіграти ще. Сергій тільки потім зрозумів, що потискав праву, понівечену руку. Він ішов додому і намагався згадати, яка та рука на дотик — гладенька, прохолодна і ніжна, ніжна... Геть не така, як на вигляд.

Читає вчитель (2)

— Мам, знаєш, а в Івана протези. Там такі залізні трубки і коліна, як у робота! Але він нормально грає.

— Треба ж, — сказала мама і задумалася.

А Сергій не міг заспокоїтися:

— Уяви, він у бетеері обгорів. Він служив у 24-й бригаді, а наш тато в 26-й... Цікаво, він теж їздить у бетеері?

Мама кивнула, і тоді Сергій спинився і запитав тихо-тихо:

— А якщо наш тато теж... повернеться таким. Що ми будемо робити?

Мама на мить міцно стисла його руку. Присіла навпочіпки, обійняла сина за плечі, притисла лоб до лоба:

— Я буду його любити. А ти?

Сергій хвилинку подумав і відповів:

— А я гратиму з ним у футбол.

Оксана Самара

До публікації Оксани Ганик

“Література як засіб ознайомлення дитини з історичними процесами”

у журналі “Учитель початкової школи”, 2020, № 9